

Antrajame IFBB (International Federation of Body Builders – Tarptautinė kultūristų federacija, vienijanti 173 šalių atstovus) pasaulio kūno fitneso čempionate, vykusiam 2003 m. rugsėjo 27–28 d. Ispanijoje, Santa Susanos mieste, ūgio kategorijoje per 164 cm čempionės titulą iškovojo 22-ųjų metų šiaulietė Inga Neverauskaitė (sporto klubas „Elada“, treneris Valerijus Aleinikovas). Žemiausioje ūgio (iki 164 cm) kategorijoje tarp 31-os konkurentės sidabro medalį pelnė 21-erių metų sportininkė iš Kauno Živilė Raudonienė (sporto klubas „Olimpas“, treneris Remigijus Bimba). Trečia Lietuvos rinktinės narė pirmojoje ūgio kategorijoje (164 cm) startavusi šių metų Lietuvos kūno fitneso čempionė vilnietė Natalija Stojanova (sporto klubas „Athletic gym“, treneriai Valentinas Ganža ir Valdas Slimanavičius) į stipriausiųjų penkioliktuką nepateko.

Priminė Natalijos Murnikovienės pergalės

Pirmieji mūsų šalies fitneso atstovų pasaulio čempionato medaliai papildė šiaip jau negausią mūsų šalių laimėjimų kolekciją. Lietuvos kultūrizmo federacijos sportininkai per daugiau nei dešimt metų dalyvavimo stipriausiųjų planetos atletų forumuose medaliais iš pasaulio čempionatų pasidabindavo retai: juos pavyko pelnyti tik kultūristams klaipėdietei Natalijai Murnikovienei bei Rolandui Pociui iš Mažeikių.

N. Murnikovienė 1994-aisiais Švedijoje iškovojo du aukso apdovanojimus – savo svorio kategorijoje bei porų varžybose su Ričardu Murnikovu. Planetos čempionato prizininku tapęs R. Pocius (Mažeikiai) 2001 m. čempionate nureškė bronzą.

Preludija Ispanijoje vykusiam vos antrajam IFBB kūno fitneso planetos čempionatui tapo 2002 m. Brno (Čekija) vykusios pirmosios pasaulio pirmenybės. Jame dalyvavusios trys sportininkės iš Kauno (klubas „Geležiniai žmonės“, treneriai Saulius ir Irina Misevičiai) – tada liko be apdovanojimų: Sigita Lodaitė (per 164 cm) – 5 vieta, Sonata Štendelienė (per 164 cm) – 6 vieta ir Ilona Palavinskienė (164 cm) – 9 vieta.

Čempionatui rengėsi Anglijoje ir JAV

Abi planetos čempionato debutantės ir laureatės šių metų pavasarį puikiai rungtyniavo ir Europos fitneso čempionate Turkijoje: I. Neverauskaitė tapo ūgio kategorijos per 164 cm čempione ir absoliučia senojo žemyno pirmenybių nugalėtoja, o Ž. Raudonienė laimėjo žemiausioje ūgio kategorijoje.

Iškart po šių paskutiniųjų pavasario ciklo varžybų Lietuvos fitneso lyderės pradėjo kryptingą pasirengimą rudens sezono varžyboms. Abi neužsibuvo ir Lietuvoje: Inga po kelių dienų išskrido atgal į Londoną, kur gyvena jau antri metai. Čia lankanti ir sporto klubą. Živilė, besimokanti Lietuvos Kūno kultūros akademijoje (jos specialybė – kultūrizmo ir fitneso trenerė), dar tris savaites laikiusi 3-iojo kurso egzaminus, šioms pasibaigus taip pat išvyko iš Lietuvos. Iki pat rugsėjo pradžios gyveno, dirbo ir sportavo JAV. Grįžusi į Kauną tęsė treniruotes klube „Olimpas“. Keletą kartų per savaitę sportuodavo ir Vilniaus sporto ir sveikatingumo centre „Olympic Gym“. Čia treniruotės vykdavo ne tik treniruoklių salėje – buvo mokomasi ir choreografijos gudrybių. Jas lankė ir N. Stojanova. Šioms pratyboms vadovavo ir scenos subtilybių mokė aktorė Jurga Gailiūtė.

Varžybos vyko...krepšinio salėje

Rekordinis moterų kultūrizmo bei fitneso pasaulio čempionatas, kuriame dalyvavo sportininkės iš 40 šalių, vyko Santa Susanos sporto centro „Parc Colomer“ salėje...krepšiniui. Varžybų programą pajavairino pirmą kartą surengtos pasaulio vyrų fitneso taurė. Pati skaitlingiausia čempionato kategorija – kūno fitneso iki 164 cm, kur dalyvavo 32 sportininkės iš 19 šalių. Atrankinėje dalyje teisėjai turėjo atrinkti geriausiųjų 15-uką. Po pirmos rungties sulyginimų (kur sportininkės atliko tik 4 posūkius į dešinę) iš varžybų pasitraukė 17 dalyvių, tarp jų – ir mūsų šalis N. Stojanova.

Sprendžiant iš visko, jai pasaulio čempionatas – kol kas dar pernelyg aukšto lygio varžybos. Norint sėkmingai jose startuoti Natalijai reikėtų geriau išvystyti pečių juostos ir nugaros raumenyną, pagerinti raumenų atskyrimą.

Užtat tos pačios kategorijos atranką įveikusi Ž. Raudonienė tęsė savo pasirodymą, ir buvo lyginama su Europos čempionato Turkijoje finalininkėmis. Įnirtinga kova “virė” tarp jos, lenkės Elžbietos Boreckos-Brzozkos, čekės Barboros Benešovos ir rusės Irinos Charkovos. Varžovės nuo pavasario buvo žymiai pagerinusios savo sportinę formą, tačiau neatsiliko ir Živilė. Tarp ūgio kategorijos virš 164 cm varžybų dalyvių visų akys krypo į I. Neverauskaitę ir Lenkijos atstovę, Europos bei pasaulio vicečempionę Agnieszką Szwankowską. Dėmesį traukė ir kitos dalyvės, rungtyniavusios ir paskutiniajame Europos čempionate: Aino Maija Kare (Suomija, 7 vieta Europos čempionate) bei ukrainietė Oksana Danilevska (15), kurios taip pat buvo ženkliai pagerinusios sportinę formą. Kitos sportininkės buvo mažiau žinomos, o per atranką išsiskyrė tik graikė Anna Daridou.

Inga iškart tapo šios kategorijos favorite ir nors jaučiau, kad tiek ji, tiek ir Živilė turėtų būti finale, tačiau džiaugtis neskubėjau. Laukėme sekmadienio, kada po oficialaus varžybų atidarymo ir šalių parado bus paskelbti laimingųjų penketukai. Abi mūsų šalies tėsės kovą ir dėl medalių.

Skambėjo Lietuvos himnas

Ž. Raudonienė po pirmosios rungties buvo tik trečia, ją pranoko lenkė E. Borecka-Brzozka ir čekė B. Benešova. Antroje rungties Živilė pakilo vienu laipteliu aukščiau, o lydere išliko Lenkijos atstovė.

Panašus jėgų santykis išliko ir finale, išskyrus tik tai, jog į prizininkų gincą pabandė įsiterpti rusė I. Charkova. Manau, pelnytai, nes pastaroji buvo pasirengusi išties gerai. Mano nuomone, ji privalėjo finišuoti trečia, nes Čekijos sportininkė buvo kiek per masyvi. Susumavus visus tris varžybų etapus auksą laimėjo lenkė, mūsų šalis – sidabrą, čekė – bronzą, rusė – ketvirta, ispanė Sabina Herrera – penkta. Živilėi iki aukso buvo vos žingsnelis – pritrūko raumenų “sausumo”. Taip lenkei pavyko atsigriebti už prarastą Europos auksą. Už Živilės nesėkmę (jeigu taip nekukliai įvertintume jos pasaulio vicečempionės titulą) su kaupu atsirevanšavo Inga. Finale visiems buvo aišku, kad auksas vistiek atkeliaus į Lietuvą. Toks akivaizdus buvo lietuvaitės, įtikinamai pirmavusios kaip ir Europos čempionate, visose trijose varžybų rungtyse ir atsiplėšusios nuo varžovių didele taškų persvara, pranašumas. Penkta liko sportininkė iš Ukrainos O. Danilevska. Lenkės A. Szwankowskos, nors ir pagerinusios savo sportinę formą nuo Europos čempionato, fortūna šiose varžybose nelydėjo. 2002 m. pasaulio vicečempionė finišavo tik ketvirta, pralaimėjusi vienu tašku graikei A. Daridou. Sidabrą iškovojo sportininkė iš Suomijos A. Maija Kare.

Kai Inga ant kaklo buvo užkabintas aukso medalis, suskambo Lietuvos himnas. „Netikėjau, kad pateksiu į finalinį penketuką. Jau vien tai man buvo puikus rezultatas“, – laimėjimu sunkiai tikėjo ir pati sportininkė.

Neiškartu, o kelis kartus perklausęs, ar teisingai išgirdo, mūsiškių medaliais pagaliau patikėjo ir LKF prezidentas Ramutis Kairaitis.

Absoliučios pasaulio kūno fitneso nugalėtojos rinkimai neįvyko

Po apdovanojimų laukėme dar vienos kovos, tarp dviejų pasaulio čempionių – Ingos ir lenkės E. Boreckos-Brzozkos. Kuri taps pasaulio čempionato absoliuti nugalėtoja? Sportininkėms buvo pranešta, kad jos dėl šio titulo kovos po kultūrisčių (visų trijų kategorijų 52, 57, per 57 kg) pasirodymo. Sportininkės pralaukė daugiau nei valandą, tačiau į sceną niekas joms ir neleido išeiti. Organizatoriai pareiškė, kad absoliuti nugalėtoja nebus renkama. Buvo apmaudu, kad niekas man negalėjo paaiškinti, kodėl įvyko toks nesusipratimas.

Doriano Jatso seminaras

Pasaulio čempionato programoje buvo ir du seminarai. „Doriano Jatso treniruočių stovykla“ – taip vadinosi pirmasis, kuriame savo patirtimi dalijosi net 6 prestižinių „Mr. Olympia“ profesionalų čempionatų nugalėtojas. D. Jatsas bendravo labai betarpiškai ir atsakė į visus klausytojų klausimus.

Antrasis seminaras buvo skirtas teisėjams ir treneriams. Tonny Blinas, IFBB Techninio komiteto pirmininkas supažindino su teisėjavimo tikslumo įvertinimu – nukrypimo metodu, R.Santonja lekcijos tema – „Natūrali alternatyva dopingui“, Pawelas Fillebornas kalbėjo apie treniruočių planavimą, o Erikas Janneris priminė pagrindinius tarptautinės kategorijos teisėjo postulatus. Beje, seminarai buvo mokomi. Pirmasis kainavo 50, o už antrąjį reikėjo sumokėti 110 eurų.

Iki viešbučio – su policijos palyda

Inga apie 50 km nuo Barselonos esantį nedidelį Santa Susanos miestą pasiekė naktį iš ketvirtadienio į penktadienį. Vėlų ketvirtadienio vakarą atskridusi į Barseloną iki galutinio kelionės taško važiavo taksi, bet kadangi vairuotojas nė žodžio nemokėjo (ir tikriausiai ne ką daugiau suprato) angliškai, žemėlapyje teko rodyti, kur ji norinti patekti. Tačiau ispanas ne tik kad nesugebėjo nuvežti iki viešbučio, bet vos rado ir patį Santa Susanos miestą. Keletą valandų sukęs ratus ir neradęs viešbučio, kur turėjo vykti sportininkų registracija, pasiprašė policijos pagalbos. Pastaroji ir pristatė mūsiškę į viešbutį.

Kadangi oficialus sportininkų registravimas vyko penktadienį, už ankstesnį, nei numatyta atvykimą ir nakvynę lietuvaitėi teko sumokėti 40 eurų.

Likusi Lietuvos delegacijos trijulė viešbutyje apsigyveno kiek vėliau, penktadienio pavakarę. Iš Barselonos oro uosto iki Santa Susanos miestą mus kartu su kitų šalių – Vengrijos, Kipro, Danijos, Austrijos, Anglijos – atstovais vežė didelis autobusas.

Gyvenome trijų žvaigždučių viešbutyje „Mercury“ prie pat Viduržemio jūros. Nors ir rugsėjo pabaiga, bet oras Ispanijoje buvo tikrai vasariškas – apie 27–29 C° šilumos, vilkėjome vasariškais drabužiais. Kiekvieną vakarą po alinančių karščių atgaivindavo trumpam prapliupdavęs lietus.

Ispaniški motyvai

Gausų sportininkų būrį organizatoriai buvo priversti „išmėtyti“ po kelis viešbučius. Gal todėl juose maitinimas tiko nebent poilsiautojui, kurių buvo apstu visur. Maistas buvo visiškai priešingas kultūristiniam – riebus ir su druska. Teko kalbėtis su kitų komandų vadovais, kurie taip pat buvo

nepatenkinti sportininkų maitinimu. Tad mūsiškėms teko pirkti produktus pačioms. Per registraciją būta nemažos sumaišties. Sportininkai buvo sveriami ir matuojami pernelyg ankštoje salėje, todėl į registracijos patalpas buvo įleidžiami tik grupėmis. Iš pradžių – kultūristės, po jų – kūno fitneso atstovės, fitneso, ir galiausiai – vyrų fitneso sportininkai. Organizatoriai nebuvo pasiruošę tokiam gausiam sportininkų būriui.

Pietietiško chaoso nestigo ir per pačias varžybas. Sekmadienį, prieš oficialią čempionato atidarymo ceremoniją ir šalių-dalyvių paradą, kuriame dalyvavo nacionalinės federacijos delegatas ir viena tos šalies sportininkė, N. Stojanovos rankose laikoma Lietuvos vėliava kabojo... atvirksčiai. Kreipimasis į organizatorius, kad perrištų vėliavą, sulaukė atsako su šypsena: – Nesijaudinkite, niekas juk nežino, kad jūsų vėliava kabo ne taip.

Finalinės varžybos sekmadienį baigėsi vėlai ir, suprantama, tradiciškai atsiliesiant nuo planuoto tvarkaraščio. Vėl iš varžybų vietos į viešbučius keliavome traukinuku. Ir tik prieš vidurnaktį ispanai mus autobusais atgabeno į banketui skirtą vietą. Ji buvo ištisai įspūdinga – šalia nuostabių, apšviestų kalnų, nuo kurių matėsi tekantis vanduo.

Į banketą sportininkės atėjo pasipuošusios įspūdingomis suknelėmis. Ispanų vaišės keitė ekspresyvi diskoteka, tačiau mūsų sportininkės banketo linksmybės iškeitė į ledų porciją mieste... Bet būta ir kitų malonesnių akimirkų – šeštadienį, po atrankinių varžybų, organizatoriai visiems pateikė staigmeną: varžybų dalyvius į viešbučius parvežė specialiu traukinuku ant ratų su trimis vagonais. Buvo labai smagu, nors ir pliaupė lietus...

Pirmadienį ryte palikę mums skirtą viešbutį, nes varžybų programa baigėsi, apsigyvenome kitame – mūsų lėktuvo reisas iš Barcelonos į Varšuvą buvo tik trečiadienį popiet. Atsiradusį laiką poilsui maloniai leidome Viduržemio jūros pakrantėje.

Į Barcelonos oro uostą vykome jau tikru traukiniu visą laiką stebėdami Viduržemio jūros pakrantę ir joje vienas paskui kitą besidriekiančius miestelius su jų ispaniškais dainomis, paplūdimiais ir kaitria saule.

Varšuvoje mus pasitiko Natalijos vyras ir treneris V. Ganža, ir po kelių valandų mes jau buvome namie.

Sunkios derybos

Komplikuočiau klostėsi anksčiausiai turėjusios išvykti I. Neverauskaitės kelionė. Po varžybų, ankstų pirmadienio rytą, Inga turėjo iš Barcelonos išskristi atgal į Londoną. Tačiau net ir pasaulio čempionės varžybų organizatoriai nenorėjo nuvežti į Barcelonos oro uostą – išsisukinėjo sakydami, jog penkta valanda ryto yra... labai ankstyvas metas. Lėktuvas į Londoną – po dviejų valandų, septintą. Nepavykus susitarti su Ispanijos kultūrizmo ir fitneso federacijos prezidentu, pareiškusiu, kad tai – labai didelė problema, nes pirmasis autobusas į oro uostą važiuoja šeštą rytą, o kito transporto nėra...

Pagalbos teko kreiptis į Čekijos kultūrizmo ir fitneso federacijos prezidentą Stanislavą Pešatą, kuris mielai sutiko pasikalbėti su Ispanijos prezidentu. Tik po ilgų derybų, S. Pešatui pareiškus, kad Inga – pasaulio čempionė – todėl jau vien dėl to privalo būti vežama tada, kada jai reikia, ispanas nusileido. Tada jis prisiminė, kad 5 val. iš viešbučio „Caprici Verd“, į Barcelonos aerouostą bus vežamas IFBB viceprezidentas Europai vokiečių Albertas Busekas. Su juo galėsianti vykti ir Inga.

Kai 4.50 val. ryto su Inga atėję į sutartą vietą nei vairuotojo, nei A. Buseko neišvydome, pagalvojome, ar mūsų tik neapgavo. Ilgiau nelaukdami bandėme išsikviesti taksį, bet nė vienas jų tokiu metu nesirengė važiuoti. Po kurio laiko pasirodė vairuotojas, tačiau pastarasis visiškai

neskubējo, nors iki oro uosta – daugiau nei valanda kelio. Vokietis vēlavo 20 min. Kaip ten bebūtu, bet Inga vistik suspējo į savo lēktuvā.